

Sygn. akt IV CSK 19/19

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa K. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w B.

przeciwko Województwu (...)

o ustalenie opłaty z tytułu użytkowania wieczystego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 31 sierpnia 2018 r., sygn. akt II Ca (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 sierpnia 2018 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację pozwanego Województwa (...) od wyroku Sądu Rejonowego w B. z dnia 31 stycznia 2018 r., którym ustalone zostało, że aktualizacja opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego szczegółowo oznaczonej nieruchomości jest nieuzasadniona oraz ustalił wysokość tej opłaty rocznej za rok 2016 i lata następne, rozstrzygając także o kosztach postępowania. Apelacja od wyroku Sądu pierwszej instancji uznana została jako bezzasadna, a Sąd Okręgowy podzielił dokonane ustalenia faktyczne i ocenę prawną sprawy.

W skardze kasacyjnej strona pozwana zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 77 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz. U. z 2018 r. poz. 121, dalej u.g.n.), wnosząc o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie może zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. uzasadniając to potrzebą wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, czyli art. 77 ust. 1 w związku z art. 79 ust. 3 i 5 u.g.n. W tym celu sformułowane zostało pytanie odnoszące się do sposobu liczenia biegu trzyletniego terminu do wszczęcia kolejnego postępowania aktualizującego opłatę z tytułu użytkowania wieczystego, gdy ustalona ona została na mocy wiążącego orzeczenia Samorządowego Kolegium Odwoławczego lub prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego, z zaproponowaniem dwóch możliwości wykładni.

Z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego i poglądów doktryny odnoszących się do podstaw skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka odwoławczego od prawomocnego orzeczenia sądowego wynika, że zgłoszenie

wątpliwości interpretacyjnych na podstawie art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. może skutkować przyjęciem skargi kasacyjnej wtedy, gdy zostanie wykazane przez skarżącego, że podniesione kwestie są istotne dla rozpoznania sprawy oraz mają charakter powszechniejszy, a więc występuje interes publiczny w potrzebie ich wyjaśnienia oraz, że nie były dotąd analizowane w orzeczeniach Sądu Najwyższego albo występują rozbieżności w jego orzecznictwie.

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2016 r. III CSK 430/15 (OSNC 2017, nr 7-8, poz. 89), w związku z rozpoznawaną sprawą podobną do tej, której dotyczą zgłoszone obecnie wątpliwości interpretacyjne udzielona została odpowiedź z obszernym uzasadnieniem. Do tego orzeczenia nawiązał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 17 lipca 2018 r. V CSK 119/18 (nie publ.), odmawiając przyjęcia skargi kasacyjnej ze względu na wcześniejsze rozstrzygnięcie podniesionych kwestii. Podobnie należy uczynić obecnie, nie zmieniło się bowiem otoczenie prawne, na tle którego wystąpiły zgłoszone wątpliwości oraz nie występuje żadna przyczyna, która wskazywałaby na potrzebę zmiany przez Sąd Najwyższy dotychczasowego stanowiska prawnego. Z tego względu należy uznać, że nie zostały spełnione przesłanki do wniesienia skargi kasacyjnej określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Mając to na uwadze należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak na wstępie.

